

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*): Det ærede Medlem sagde, at han under Finanslovdebatten i 1905 havde rettet en saadan Henvendelse til mig. Nu ved jeg ikke, ved hvilken Lejlighed det var. Jeg blev Minister i Januar 1905. Om det da har været ved Finanslovens 1ste Behandling paa et Tidspunkt, da jeg ikke var Minister, ved jeg ikke. Men jeg skal gerne udtale til det ærede Medlem, at naar jeg har sagt, at Spørgsmaalet om en Sparekasseinspektion skulde blive overvejet, ligger der deri et Svar paa en Forespørgsel om Sparekasseinspektionens Art og Virke-maade; men hvis det ærede Medlem — jeg kender ikke noget som helst til det Rygte, det ærede Medlem taler om, har aldrig hørt det —, men hvis det ærede Medlem ikke var tilfredsstillet ved mit Svar, havde dog det ærede Medlem en naturlig Pligt til at sige til mig, at han ikke var tilfredsstillet ved mit Svar, og kræve et Tilsagn fra min Side om, at jeg vilde foretage enten det ene eller det andet for at bringe Klarhed i saa Henseende. Det nytter ikke, at det ærede Medlem nu bag efter taler om, at jeg i mit Svar skulde have givet ham et fyldestgørende Tilsagn om, at jeg vilde foretage noget som helst i saa Henseende. Nej, hvis det virkelig forholder sig saaledes, som det ærede Medlem nu siger, saa havde han at erklære overfor mig, at det Svar, jeg gav paa en Udtalelse, jeg ikke havde hørt, ikke var tilfredsstillende. For øvrigt ved jeg som sagt slet ikke, om det ærede Medlems Hens-tilling skete, medens jeg var Minister.

Formanden: Det er ved den Tid, Tinget plejer at slutte sine Møder, men da der kun er indtegnet en Taler, og jeg har Grund til at tro, at de fleste Medlemmer hellere ville blive ved en lille Tid end fortsætte i et Aftenmøde, giver jeg det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds Ordet for en kort Bemærkning.

Sabroe: Det var Indenrigsministerens Pligt, da jeg gjorde opmærksom paa de Rygter, der vare i Omløb, og rettede et Spørgsmaal om, hvorvidt Sparekasseinspektøren havde revideret Regnskabet, da at forespørge Inspektøren, om noget saadant havde fundet Sted. Det var under Finanslovbehandlingen, at jeg rettede en Forespørgsel, og jeg ventede ikke under selve det Svar, der blev afgivet, at faa Tilsagn derom. Men jeg, som enhver Rigsdagsmand, maatte forvente, at Indenrigsministeren gjorde det, der var det

eneste naturlige paa Grundlag af den rettede Forespørgsel, nemlig at spørge Sparekassenspektøren: Hører den sjællandske Bondestands Sparekasse med til de Sparekasser, der ere reviderede eller ej? Det gjorde den højtærede Indenrigsminister ikke. Selve min Forespørgsel skal jeg vise den højtærede Indenrigsminister.

Zahle: en højtærede Indenrigsminister har her i Dag gentagende talt om det store Ansvar, det var at give Ordre til, at en Sparekasse skulde inspiceres. Jeg tror, at efter hvad der er foregaaet, vil den højtærede Indenrigsminister erkende, at der kan være Tilfælde, hvor Ansvaret bliver endnu større ved at undlade det.

Han rettede til mig og de Mænd, jeg har arbejdet sammen med for at faa afsløret Albertis Bedragerier, nogle Bemærkninger, og jeg skal derfor svare ham, hvorledes vor Arbejdsmetode har været. Vi have ved alle Midler, som stode til vor Raadighed, søgt at samle Beviser, og hver Gang vi havde faaet Beviser mod Alberti paa et Punkt, førte vi det frem. Ad denne Vej have vi slaaet ham. Derimod kunde vi ikke bruge den Fremgangsmaade, den højtærede Indenrigsminister omtalte, at vi skulde henvendt os til ham personlig eller underhaanden eller meddelt ham noget. De Angreb, vi førte frem her i Salen, bleve afviste af Regeringen. Nu høre vi, at den højtærede Konseilspræsident alligevel ikke vilde gaa god for Alberti, men afviste i alle Tilfælde alle de Angreb, som vare fremførte her.

Jeg skal udtrykkelig minde om, at i hele Juli blev den sjællandske Bondestands Sparekasses Generalforsamling og det, der var foregaaet der, underkastet kritisk Drøftelse i „Politiken“. Der blev der spurgt om det skjulte Laan i Privatbanken, og der blev spurgt, om den saakaldte Erklæring vedrørende dette Depositem i Privatbanken eksisterede, og om det var rigtigt, at der var afgivet en Erklæring fra Privatbanken om, at der i Banken laa 9 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Kreditforeningsobligationer fri og ubehæftede til Sparekassens Disposition. Skønt alt dette blev fremført og drøftet og kritiseret i „Politiken“ i hele Juli Maaned, udnævntes Alberti den 24. eller 25. Juli til Gehejmekonferensraad. Det viser, at det, vi førte frem, betød ikke noget, saa længe Regeringen mente at kunne trodse os. Der skulde selve Forbryderens egen Afsløring til sidst til for, at den kunde blive vakt — som ved et Tordenskrald.

Jeg har endnu den Pligt at spørge